

Súd: Okresný súd Ružomberok
Spisová značka: 9Csp/71/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5918202220
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík
ECLI: ECLI:SK:OSRK:2019:5918202220.5

Rozhodnutie

Okresný súd Ružomberok sudcom JUDr. Vladimírom Topoľančíkom v spore žalobcu: K. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z. S. XX, XXX XX Z. S., okres K., právne zastúpeného JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom kancelárie ul. J. Kráľa 5/A, 984 01, Lučenec, IČO:37 756 508, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária Goliašová Gabriela s.r.o., advokátska kancelária so sídlom 1. mája č. 173/11, 911 01 Trenčín, adresa na doručovanie Teplická č. 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 47 234 679, o zaplatenie sumy 5.459,98 € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 3.490,61 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.490,61 eur od 29.11.2018 až do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti výroku tohto rozsudku.

Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietá.

Žalobcovi sa priznáva právo na náhradu trov konania v rozsahu 27,86 %, ktoré mu je žalovaný povinný zaplatiť vo výške stanovenej samostatným uznesením Okresného súdu Ružomberok.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 04.12.2018 sa žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.459,98 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 29.11.2018 až do zaplatenia a súčasne, aby mu nahradil trovy konania vrátane trov právneho zastúpenia. Po skutkovej a právnej stránke žalobca žalobu odôvodnil tým, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzatvoreniu úverovej zmluvy č. SUA13/005427 zo dňa 05.11.2013, čo vyplýva z kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi predávajúcim, t.j. spoločnosťou AUTO DISKONT s.r.o. a žalobcom dňa 05.11.2013, predmetom ktorej bol predaj automobilu Volkswagen Passat, VIN: WVVZZ3BZ4E123082 zo strany predávajúceho žalobcovi ako kupujúcemu. V rámci textu predmetnej kúpnej zmluvy (viď bod E. Kúpna cena a platobné podmienky) sa uvádza, že časť kúpnej ceny vo výške 493,08 eur bola predávajúcemu zaplatená v hotovosti pri podpise tejto zmluvy, čo predávajúci podpisom na tejto zmluve potvrdzuje a zvyšná časť kúpnej ceny vo výške 3.985,2 bude predávajúcemu zaplatená prostredníctvom úveru na základe zmluvy o úvere č. 13005427 uzatvorenej medzi kupujúcim a obchodnou spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s.. Skutočnosť, že došlo k uzatvoreniu úverovej zmluvy č. SUA13/005427 vyplýva aj zo Štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere zo dňa 05.11.2013 a zo zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva č. SUA13/005427 zo dňa 05.11.2013, v rámci ktorej sa v bode 2.1 uvádza, že veriteľ a dlžník uzatvorili dnešného dňa úverovú zmluvu č. SUA13/005427, na základe ktorej veriteľ poskytuje dlžníkovi úver na nákup motorového vozidla. Dňa 05.11.2013 došlo teda medzi žalobcom a žalovaným k uzatvoreniu úverovej zmluvy, pričom toho istého dňa došlo medzi stranami tohto sporu aj k uzatvoreniu zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva, ktorej účelom malo byť zabezpečenie pohľadávky žalovaného, majúcej mu vzniknúť dočasne poskytnutím peňažných prostriedkov žalobcovi na základe

úverovej zmluvy vo forme úveru. Z priloženej kúpnej zmluvy vyplýva, že na účely financovania kúpy automobilu bol použitý úver poskytnutý na základe úverovej zmluvy. Úver poskytnutý na základe úverovej zmluvy mal ale pokryť len časť nákladov na financovanie kúpy automobilu, konkrétne v kúpnej zmluve sa uvádza suma 3.985,20 eur, ktorá suma sa mala poskytnúť na základe úverovej zmluvy vo forme úveru a mala tvoriť doplatok kúpnej ceny automobilu. V kúpnej zmluve sa potom ako kúpna cena automobilu uvádza suma 4.479,-eur. Kúpna cena za predmetný automobil tak bola rozčlenená do 2 položiek platenia, keď časť kúpnej ceny vo výške 3.985,20 eur bola pokrytá úverom poskytnutým na základe úverovej zmluvy a časť kúpnej ceny vo výške 493,80 eur bola predávajúcemu zaplatená v hotovosti pri podpise kúpnej zmluvy. Z uvedeného podľa žalobcu potom vyplýva, že na základe úverovej zmluvy žalovaný poskytol žalobcovi peňažné prostriedky za účelom financovania kúpy automobilu vo výške 3.985,20 eur ako doplatok konečnej kúpnej ceny automobilu 4.479,-eur. Predmetný úver mal žalobca žalovanému zaplatiť 55 mesačnými splátkami vo výške mesačnej splátky 205,33 eur, čo predstavuje sumu 11.293,15 eur (55 x 205,33 eur), ktorá suma po pripočítaní poplatku za poskytnutie úveru vo výške 148,14 eur predstavuje výslednú celkovú čiastku 11.441,29 eur (11.293,15 eur + 148,14 eur), ktorú musel žalobca ako spotrebiteľ zaplatiť. Žalobcovi tak mali byť na základe úverovej zmluvy poskytnuté peňažné prostriedky vo forme úveru vo výške 3.985,20 eur za odplatu vo výške 7.456,09 eur (t.j. 11.441,29 eur - 3.985,20 eur). Podľa názoru žalobcu úverová zmluva vykazuje nedostatky, keď v nej je nesprávne uvedená náležitosť „celková výška spotrebiteľského úveru“, náležitosť „RPMN“ v neprospech spotrebiteľa, náležitosť celková výška spotrebiteľského úveru a súčasne, v danej zmluve je nesúlad odplaty za poskytnutý úver s dobrými mravmi. Zo žaloby ďalej vyplynulo, že predmetná kúpna zmluva obsahuje jasný a určitý prejav vôle žalobcu získať úver v konkrétnej výške 3.985,20 eur, avšak v úverovej zmluve je uvedená iná výška úveru vo výške 4.444,20 eur. Na základe predmetnej úverovej zmluvy teda žalovaný poskytol žalobcovi peňažné prostriedky za účelom financovania kúpy automobilu vo výške 3.985,20 eur ako doplatok konečnej kúpnej ceny automobilu, a preto možno konštatovať, že v predmetnej úverovej zmluve je nesprávne uvedená celková výška úveru 4.444,20 eur, čo má podľa § 9 ods. 2 písm. g) v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru. Pokiaľ ide o nesprávne uvedenú náležitosť RPMN v neprospech spotrebiteľa, žalobca poukázal na to, že pre výpočet RPMN sú dôležité vstupné parametre, pričom v úverovej zmluve je uvedená RPMN vo výške 66,30 %, avšak pri zohľadnení skutočnej výšky úveru 3.985,20 eur pri celkovej čiastke na zaplatenie 11.441,29 eur má po správnom predstavení údaje RPMN výšku 76,13 %, čo má v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) v spojení s § 11 ods. 2 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Žalobca ďalej poukázal na nesúlad odplaty za poskytnutý úver s dobrými mravmi, keď v predmetnej úverovej zmluve je údaj o ročnej úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru vo výške 49,632549 %, čo má za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu pre rozpor s dobrými mravmi. V intenciách uvedeného žalobca poukázal na rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov, a to rozhodnutia NS SR sp.zn. 1MCdo1/2009 zo dňa 31.07.2009 a sp.zn. 5Cdo/26/2011 zo dňa 26.04.2012. V neposlednom rade žalobca aj na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 13Co/188/2017 zo dňa 06.06.2017, podľa ktorého sadzba úrokov prevyšujúca 3-násobok priemerných úrokových sadzieb nemôže mať opodstatnenie v demokratickej spoločnosti, ako aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 6Co/497/2015 zo dňa 17.05.2017, v ktorej si predmetný súd ako odvolací súd osvojil závery o neplatnosti dohody o cene úveru, ak úroky prevýšili priemer úrokových sadzieb bánk o viac ako 100 %, keď k obdobným záverom dospel aj Krajský súd v Trenčíne v spore vedenom pod sp.zn. 5Co/365/2015. V nadväznosti na uvedenú rozhodovaciu prax všeobecných súdov poukázal žalobca na to, že v novembri 2013 bola obvyklá úroková miera pre obdobné typy úverov (spotrebiteľské úvery od 1 - 5 rokov) v priemere vo výške 15,18 % a z tohto hľadiska úroková sadzba v prejednávacom prípade vo výške 49,632549 % podstatne (3,27-násobne) prevyšuje úrokové sadzby uplatňované v obchodnej činnosti komerčných bánk, a teda je v rozpore s dobrými mravmi. Súčasne žalobca poukázal na rozpor úverovej zmluvy s § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka platného a účinného v čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy, keď odplata za poskytnutý úver zohľadnená v RPMN vo výške 66,30 %, resp. 76,13 % (v prípade, ak by konštatoval výšku úverovej istiny 3.985,20 eur), podstatne prevyšujú odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, keď v zmysle súhrnnej informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrtrok 2013 zverejnenej na webovom sídle Ministerstva financií predstavovala odplata zodpovedajúca RPMN výšku 25,36 %, čo v danom prípade predstavuje prevýšenie RPMN o 40,94 % (pri posúdení výšky istiny úveru 4.440,20 eur, resp. o 50,77 % pri posúdení výšky istiny úveru 3.985,20 eur). Zo žaloby ďalej vyplynulo, že žalobca titulom predmetného úveru uhradil žalovanému sumu 9.445,18 eur a keďže bol žalobcovi poskytnutý úver na financovanie kúpy automobilu vo výške 3.985,20 eur, vzniklo žalovanému na úkor žalobcu

bezdôvodné obohatenie vo výške 5.459,98 eur. Žalobca si súčasne uplatnil úroky z omeškania, keď poukázal na to, že predžalobnou výzvou zo dňa 23.11.2018 bol žalovaný vyzvaný na úhradu dlžnej sumy do 28.11.2018, a keďže žalovaný na základe predmetnej výzvy žalobcovi bezdôvodné obohatenie nevydal, žalovaný sa dostal do omeškania odo dňa nasledujúceho po tomto dni, teda od 29.11.2018.

2. Dňa 19.12.2018 vydal tunajší súd v spore platobný rozkaz č.k. 9Csp/71/2018-55, ktorý bol z dôvodu riadne a včas podaného odporu zo strany žalovaného uznesením tunajšieho súdu č.k. 9Csp/71/2018-80 zo dňa 30.01.2019 zrušený.

3. Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu, s ktorým nesúhlasil s podanou žalobou, navrhol, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal mu náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia. Po skutkovej a právnej stránke žalovaný odpor proti platobnému rozkazu odôvodnil tým, že žalobcovi nemohla a ani nevznikla žiadna pohľadávka z titulu bezdôvodného obohatenia, keďže nedošlo a) ani k plneniu bez právneho dôvodu, nakoľko žalobca plnil na základe úverovej zmluvy, ktorá je riadnym právnym dôvodom, b) ani neplnením z neplatného právneho úkonu, keďže úverová zmluva nebola súdom vyhlásená za neplatnú a c) ani plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, keďže úverová zmluva nebola v čase plnenia súdom vyhlásená za bezúročnú a ani bez poplatkov. Žalovaný poukázal na to, že skutočnosť, že uzavretá úverová zmluva sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov, je tvrdená len samotným žalobcom, pričom žalobca toto tvrdenie nepreukázal žiadnym konkrétnym rozhodnutím súdu, ktoré by určilo, že úverová zmluva č. SUA13/005427 uzatvorená dňa 05.11.2013 je bezúročná a bez poplatkov, pričom posúdenie úverovej zmluvy za bezúročnú a bezpoplatkovú len samotným žalobcom bez ďalšieho nemôže mať za následok vznik bezdôvodného obohatenia, nakoľko takéto posúdenie nie je spôsobilé nahradiť rozhodnutie súdu. V uvedenej otázke posúdenia vzniku nároku na bezdôvodné obohatenie poukázal žalobca na rozhodnutie NS SR sp.zn. 2Obo/3/2009 zo dňa 22.04.2009, pričom mal za to, že z uvedeného rozsudku NS SR vyplýva, že bezdôvodné obohatenie nadobúda charakter peňažného dlhu až rozhodnutím súdu a nie svojvoľne vyhodnotením žalobcu. Poukázal na to, žalovaný poskytol žalobcovi na základe úverovej zmluvy úver vo výške 4.444,20 eur a žalobca do dnešného dňa na žalovanej úverovej sume uhradil 9.445,18 eur, a preto žalovanému nie je zrejmé, aké bezdôvodné obohatenie mu malo zo zmluvy vzniknúť, a najmä nie vo výške 5.459,98 eur, ktoré si uplatňuje v tomto konaní. Žalovaný súčasne vzniesol aj námietku premlčania, keď poukázal na to, že ohľadne plynutia subjektívnej 2-ročnej premlčacej doby možno za jej začiatok považovať práve deň, kedy sa vykonali prvýkrát úhrady bez domnelého právneho dôvodu, keďže skutkové okolnosti boli žalobcovi známe. Žalobca vedel, že plní zo zmluvného vzťahu, vedel koľko plní a komu plní, keďže pri posudzovaní subjektívnej lehoty sa nevyžaduje mať znalosť právneho posúdenia veci, ale mať znalosť skutkových okolností vzťahu, z ktorého sa žiada bezdôvodné obohatenie (v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR sp.zn. 1Cdo/67/2011 a uznesenie NS SR sp.zn. 3Cdo/169/2017 zo dňa 10.01.2018). Žalovaný poukázal na to, že žalobca uhradil sumu požičanej istiny splátkou splatnou dňa 08.09.2015 a s ohľadom na vyššie uvedené nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je po dátume 08.09.2017 premlčaný. Pokiaľ ide o výšku poskytnutého úveru, žalovaný poukázal na to, že ako poskytovateľ úveru preplatil na základe doručenej faktúry č. FVBB 1330-130024 zo dňa 05.11.2013 vystavenej na sumu 4.938,-eur zo spoločnosti AUTO CENTRUM AAA sumu uvedenú vo faktúre vo výške 4.444,20 eur ako doplatok kúpnej ceny za motorové vozidlo a doplnky (suma 493,80 eur bola zaplatená žalobcom v hotovosti). Predmetná faktúra je žalobcom podpísaná, preto žalovanému nie je zrejmé, z akého dôvodu namieťa predmet kúpnej zmluvy u žalovaného, ktorý je poskytovateľom úveru a nie u predajcu, ktorý faktúru vyhotovil. Podľa jeho názoru, je výlučne záležitosťou medzi predávajúcim a kupujúcim, aké podmienky kúpy si dojednávajú a odsúhlasia, pričom kúpna zmluva, ako aj faktúra sú žalobcom podpísané z čoho vyplýva, že obsahom jednotlivých listín sa oboznámil, ich obsahu porozumel a súhlasil s nimi. Žalovaný tvrdil, že k žiadnemu zavádzaniu zo strany žalovaného nedošlo, keďže žalobca presne vedel, v akej výške mu bude úver poskytnutý a on sám s touto výškou súhlasil. V bode 3.4 Úverovej zmluvy je totiž presne uvedená celková výška úveru ako suma 4.444,20 eur a žalobca bol s touto výškou oboznámený, s obsahom zmluvy súhlasil a na znak toho ju aj podpísal a neskôr aj plnil. Žalovaný súčasne poukázal na to, že predmetná úverová zmluva bola uzatvorená z iniciatívy žalobcu, žalovaný uzatvorenie zmluvy žalobcovi žiadnym spôsobom nevnucoval. Bolo povinnosťou žalobcu zmluvu si riadne a dôsledne prečítať a následne až po dôslednom porozumení všetkým ustanoveniam ju podpísať. Žalovaný poukázal na to, že ochrana spotrebiteľov nemôže byť bezbrehá, keď uvedené závery vyplývajú aj z rozhodnutia Okresného súdu Galanta, v konaní vedenom pod sp.zn. 35CsP/316/2017. Na základe uvedeného má žalovaný za to, že úver bol žalobcovi poskytnutý vo výške 4.444,20 eur a z tejto výšky bola aj správne vypočítaná RPMN. Pokiaľ ide o výšku úrokovej sadzby, žalovaný poukázal na to, že

otázka, či by sudy mali kontrolovať primeranosť plnení je v právnej vede diskutovaná už od čias rímskeho práva, keď existujú právne poriadky, ktoré podobnú kontrolu pripúšťajú. Slovenská právna úprava však kontrolu primeranosti plnení pripúšťa len v prípade, ak zároveň došlo k vade v kontraktáčnom procese. Samotný nepomer plnení na konštatovanie neplatnosti nepostačuje. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na § 39 a § 49 Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú hrubý nepomer vzájomných plnení alebo nápadne nevýhodné podmienky, avšak vždy len spolu s kumulatívnou podmienkou využitia tiesne, závislosti, alebo inej vady v kontraktáčnom procese. Poľa názoru žalovaného, ak by bolo úlohou súdu zneplatňovať zmluvy pre hrubý nepomer vzájomných plnení na základe § 39, boli by ustanovenia § 39a a § 49 Občianskeho zákonníka obsolétne. V súvislosti s uvedenou právnou argumentáciou, poukázal žalovaný na rozhodnutie NS Českej republiky sp.zn. 30Cdo/1776/2007. Súčasne žalovaný poukázal na to, že nebankové subjekty poskytujú úvery s vyšším rizikom ako banky, pričom cena rizika sa prejavuje práve vo výške odplaty za poskytnutý úver, keď aj zo štatistik uvedených na internetovej stránke NBS vyplýva, že úroky, resp. odplaty za poskytnuté úvery budú vždy pri bankách radovo nižšie, ako pri poskytovaní úveru nebankovými spoločnosťami, čo je následkom prísnejších kritérií bánk pri poskytovaní úveru. Úvery v nebankovkách preto využívajú najmä klienti, ktorým by úver banky z dôvodu zvýšenej rizika nesplácania neposkytli.

4. Podaním zo dňa 14.03.2019 žalobca poukázal na to, že kúpna zmluva a zmluva o úvere sú zmluvami vzájomne závislými a je nevyhnutné ich posudzovať ako jeden celok podľa § 52a ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podstatnou spotrebiteľskou zmluvou pre právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným bola práve kúpna zmluva, z ktorej ustanovení jednoznačne vyplýva, že tvorí právny základ na uzatvorenie úverovej zmluvy na financovanie ceny osobného vozidla a jasne a určito vymedzuje predmet, ktorý má byť prefinancovaný. Žalobca súčasne poukázal na to, že on nedisponuje predmetnou úverovou zmluvou, avšak z kúpnej zmluvy zo dňa 05.11.2013, Štandardných informácií o spotrebiteľskom úvere zo dňa 05.11.2013 a zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva č. SUA 13/005427 zo dňa 05.11.2013 jednoznačne vyplýva, že predmetná zmluva existuje a ňou disponuje práve žalovaný.

5. Ako reakciu na výzvu súdu, aby žalovaný predložil úverovú zmluvu č. SUA 13/005427 (keďže žalobca podľa jeho tvrdení touto zmluvou nedisponuje), žalovaný poukázal na to, že žalobca nesplnil svoju povinnosť tvrdenia o rozhodujúcich skutočnostiach významných pre hmotnoprávne posúdenie uplatneného práva žalobcu z údajného bezdôvodného obohatenia, pričom žalobca namiesto riadneho splnenia základnej procesnej povinnosti predložiť úverovú zmluvu, ktorou nepochybne disponuje, sa snaží ťažiť z aktuálne mimoriadne rozšíreného trendu v civilnej sporovej praxi, keď strana sporu pod zásterkou ochrany spotrebiteľa sa zbavuje akejkolvek zodpovednosti za riadny priebeh sporu so súčasným automatickým prenesením všetkej iniciatívy na súd. Žalovaný poukázal na to, že predmetom uvedeného sporu nie je ochrana spotrebiteľa, ale výlučne vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré je povinný špecifikovať výlučne žalobca, ktorý si ho uplatňuje. Z vyjadrenia žalovaného vyplynulo, že z doterajších podaní žalobcu nie je zrejmé, či sa domáha vrátenia určitej časti svojich úhrad a ak áno, z ktorých úhrad a akej časti, alebo vrátenia určitých úhrad v celosti, a ak áno, tak ktorých úhrad. Predloženie úverovej zmluvy č. SUA13/005427 zo strany žalovaného, na základe ktorej si potom následne žalobca bude vyčísľovať výšku žalovaného bezdôvodného obohatenia, považuje žalovaný za neopodstatnené a rozporné s právom na spravodlivý proces garantovaným Ústavou SR v čl. 47. V intenciách uvedených záverov poukázal žalovaný na rozsudok KS v Žiline sp.zn. 11Co/271/2017 zo dňa 28.11.2017, ako aj rozsudok Okresného súdu Lipt. Mikuláš, sp.zn. 4Csp/56/2017 zo dňa 24.08.2017, ktoré dospeli k rovnakým záverom.

6. Žalobca v podaní zo dňa 06.07.2019 poukázal na to, že znenie úverovej zmluvy č. SUA13/005427 zo dňa 05.11.2013 potvrdzuje rozpor s dojednaním o cene predmetu plnenia podľa závislej kúpnej zmluvy zo dňa 05.11.2013. Konštatoval, že rozhodnutiami NS SR bolo judikované, že súčasťou istiny úveru nesmú byť náklady spojené s poskytnutím pôžičky, resp. poplatky, alebo iné povinné náklady, ktoré sú podmienkou poskytnutia úveru, keď poukázal na rozsudok NSSR 3Sžo19/2012 zo dňa 12.03.2013. Žalobca opätovne poukázal na to, že on mal záujem výlučne o prefinancovanie kúpnej ceny motorového vozidla v sume 4.479,-eur po odpočítaní akontácie 493,80 eur vo výške 3.985,20 eur v zmysle časti E. kúpnej zmluvy a napriek tomu mu bol v zmysle úverovej zmluvy poskytnutý úver na prefinancovanie vozidla až vo výške 4.444,20 eur, ktorý bol v celom rozsahu poukázaný na účet predajcu vozidla AUTO DISCONT s.r.o.. Žalobca súčasne poukázal na to, že pri uzatváraní kúpnej zmluvy a úverovej zmluvy ako závislých zmlúv, došlo k porušeniu viacerých ustanovení zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona o priestupkoch v znení účinnom ku dňu 05.11.2013, a to konkrétne a) k zanedbaniu

odbornej starostlivosti, b) k použitiu nekalej obchodnej praktiky, c) k použitiu klamlivého konania a klamlivého opomenutia v súvislosti s dojednaním o cene.

7. V podaní zo dňa 23.09.2019 žalobca poukázal na to, že rozhodnou pre posúdenie predmetnej veci je posúdenie primárnej otázky, aká bola skutočná vôľa klienta autobazáru ohľadne predmetu kúpy a ceny predmetu kúpy, keď kúpnu zmluvu a najmä zmluvu o úvere nemožno od seba oddeľovať, ale je nutné ich posudzovať ako celok. Pokiaľ kúpna zmluva obsahuje predmet kúpnej zmluvy, cenu predmetu kúpy a skutočnosť, aká časť kúpnej ceny bude zaplatená v hotovosti a aká časť kúpnej ceny bude zaplatená formou úveru, pričom jasne špecifikuje výšku úveru, číslo úverovej zmluvy a úverového veriteľa, ale následne v úverovej zmluve je uvedený iný nový predmet a iná, vyššia výška úveru, je nutné takéto dojednanie považovať za rozporné so zákonom, resp. obchádzajúce zákon. Žalobca poukázal na to, že žalovaný má snahu skrývať svoju zodpovednosť za tvrdenie, že je iba spoločnosťou poskytujúcou úvery, pričom ignoruje skutočnosť, že žalovaným poverená spoločnosť AUTO CENTRUM AAA Auto s.r.o. (pozn. súdu: správne malo byť uvedené AUTO DISCONT s.r.o.) bola predajcom motorového vozidla, sprostredkovateľom úveru na motorové vozidlo a sprostredkovateľom poistenia súvisiaceho s motorovým vozidlom. Iba žalovaný nesie zodpovednosť za konanie osoby, ktorá bola poverená dojednaním spotrebiteľského úveru a pokiaľ táto poverená osoba postupuje v rozpore so zákonom a napĺňa svojím konaním znaky nekalej obchodnej praktiky, v dôsledku čoho poruší zákon, zodpovedá za to vo vzťahu k žalobcovi iba žalovaný. Žalovaný súčasne poukázal na obchodnú taktiku podnikateľskej skupiny AAA Auto a nebankových spoločností poskytujúcich autoúvery, ktorá spočíva v tom, že vozidlá na úver sa ponúkajú na predaj za sumu zdanlivo nižšiu, ako pri kúpe z vlastných prostriedkov, čo umožňuje presvedčiť klientov na financovanie vozidiel cez úver. Avšak skutočnosť je taká, že k cene vozidla na úver následne pristupujú vo forme povinných poplatkov a fiktívnych služieb náklady spotrebiteľovi zamlčané, čo žalobca preukázal čestnými prehláseniami, kúpnyimi zmluvami a úverovými zmluvami ďalších poškodených spotrebiteľov, ktorí financovali kúpu automobilu u podnikateľskej skupiny AAA Auto cez úver, ktoré vyhlásenia a súvisiace úverové a kúpne zmluvy žalobca zabezpečil prostredníctvom spotrebiteľského združenia FÉNIX združenie na ochranu a presadzovanie ľudských práv.

8. Vo vyjadrení zo dňa 01.10.2019 žalovaný poukázal na to, že žalobca sa v podstatnej časti svojho vyjadrenia zo dňa 23.09.2019 venuje popisu údajných nekalých praktík v spoločnosti AUTOCENTRUM AAA AUTO, a.s., k čomu predložil aj početné čestné prehlásenia klientov, ktorí mali uzatvoriť kúpnu zmluvu práve s uvedenou spoločnosťou. Žalobca však neuzatvoril kúpnu zmluvu so spoločnosťou AUTOCENTRUM AAA AUTO, ale so spoločnosťou AUTO DISCONT s.r.o., na základe čoho žalovaný nepovažuje priložené dôkazy za relevantné pre toto konanie, nakoľko žalobca žiadny súvis ani prepojenie medzi spoločnosťou AUTOCENTRUM AAA AUTO, a.s. a AUTO DISCONT s.r.o., nepreukázal. Pokiaľ ide o uzatvorenie zmluvy, žalobca vystupoval v zmluvnom vzťahu so žalovaným ako spotrebiteľ, teda slabšia strana. V postavení slabšej strany však neznamená, že tejto bude poskytnutá bezbrehá ochrana voči dodávateľovi ako strane silnejšej, bez ohľadu na platné právo. U spotrebiteľa ako subjektu týchto vzťahov sa vychádza z definície priemerného spotrebiteľa, teda spotrebiteľa, ktorý má primerané množstvo informácií a je v rozumnej miere pozorný a obozretný, a to s ohľadom na jeho sociálne a kultúrne faktory a jazykové schopnosti. Od spotrebiteľa sa teda vyžaduje určitá miera pozornosti, ktorá má mať svoj odraz napr. v tom, že spotrebiteľ musí vykonať určité kontrolné zisťovania, aký tovar vlastne kupuje, alebo akú zmluvu uzatvára. V intencióch uvedeného záveru poukázal žalovaný na rozhodnutie Európskeho súdneho dvoru C-315/92, ako aj rozsudok Okresného súdu Trebišov sp.zn. 10Csp/129/2018 zo dňa 03.05.2019. Žalovaný naďalej zotrval na svojom právnom názore, že je výlučne medzi predávajúcim a kupujúcim aký predmet kúpy a kúpnu cenu si dojednávajú. Žalovanému bola doručená len faktúra FVBB 1330-130024 zo dňa 05.11.2013 s vyfakturovanou sumou 4.938,-eur. Keďže faktúra a úverová zmluva so žalobcom ako klientom boli riadne podpísané, žalovaný nemal žiadny dôvod pochybovať o ich odsúhlasení žalobcom, keď vyčíslená výška poskytnutého úveru sa nachádza vo viacerých listinách, a teda nešlo o žiadne skryté ustanovenie, ktoré by žalobca mohol prehliadnuť.

9. V súlade s § 180 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) súd vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalovaného a právneho zástupcu žalovaného, keď právny zástupca žalovaného tak svoju neúčast', ako aj neúčast' žalovaného na pojednávaní ospravedlnil, pričom súhlasil s prejednaním veci bez ich prítomnosti.

10. Žalobca sa vo svojej výpovedi vyjadril k procesu uzatvárania predmetnej úverovej zmluvy, resp. kúpnej zmluvy týkajúcej sa kúpy motorového vozidla. On mal byť u predajcu cca 5, resp. 6 hodín. Kúpu predmetného vozidla chcel v časti financovať prostredníctvom úveru, avšak predmetný úveru mu zo strany prvej úverovej spoločnosti nemal byť schválený a následne bol požiadaný o poskytnutie úveru žalovaný. Po schválení úveru ho zobral predajca do svojej kancelárie a povedal mu, že je všetko pripravené, zmluvy boli položené na stole a predajca mu iba vrazil, aby ich podpisoval, pričom mu vrazil, ktorá zmluva sa týka úveru, a ktorá sa týka kúpy motorového vozidla. Následne po podpísaní týchto zmlúv, ktoré mu neboli dané na prečítanie, vyšiel s predajcom von, predajca otvoril zadný kufor motorového vozidla a povedal mu, že tam má lekárničku, výstražný trojuholník a reflexnú vestu, a že je to darček od predajcu motorového vozidla. Žalobca na druhý deň po uzavretí predmetnej zmluvy odcestoval mimo územia SR a predmetné listiny založil. To, že nemá predmetnú úverovú zmluvu, zistil až minulý rok, keď oslovil svojho právneho zástupcu. On po celú dobu od uzavretia predmetnej kúpnej zmluvy až do minulého roku vôbec nečítal predmetné zmluvy, resp. listiny. Vedel, v akej výške má splátky platiť a tieto aj splácal. On nahliadol do predmetných dokladov iba minulý rok, keď sa s manželkou bavil ohľadne ich financií, a vtedy zistil, že jemu zo strany žalovaného, resp. predajcu nebola predložená úverová zmluva. Vtedy sa rozprával aj so svojim kolegom, ktorý mal rovnaký problém, a tak sa rozhodli osloviť právneho zástupcu, aby ich zastupoval. Pokiaľ on uzatváral predmetnú úverovú zmluvu, on si bral úver s vedomím, že berie úver iba na financovanie časti kúpnej ceny motorového vozidla. Jemu nikto nevrazil v bazáre o tom, že by mal platiť nejakú sumu za prípravu predmetného vozidla. Nikto mu neponúkal žiadne poistenie Carlife Garance 6* a on ani nemá vedomosť o tom, čo je predmetom takéhoto poistenia. Pokiaľ jemu nebol prvotne schválený úver od iného dodávateľa finančných služieb, jemu túto informáciu povedal zamestnanec autobazáru, keď uvedené sa udialo tak, že on prišiel do predmetného bazáru, jeho sa ujal zamestnanec a potom tento zamestnanec s ním komunikoval po celú dobu. Počas doby, kedy on čakal na schválenie predmetného úveru a prípravu zmluvných dokumentov, zamestnanec autobazáru vybavoval iných záujemcov o kúpu motorových vozidiel. Čo sa týka procesu podpisovania predmetných zmlúv, tento proces trval nejakých 10 minút, a podpisovanie prebiehalo tak, že jemu zamestnanec autobazáru iba odkrýval časti listín určené na podpis s tým, že on si neprehliadal celý obsah zmlúv. On dôveroval zamestnancovi bazáru, nakoľko bol veľmi priateľský a príjemný a získal si jeho dôveru. Pokiaľ ide o zmluvné dokumenty, zamestnanec predajcu tieto dokumenty rozdelil na 2 kôpky a povedal mu, že jedna kôпка je pre nich a jedna pre neho. Následne zmluvné dokumenty určené pre žalobcu založil do obalu a následne vyšli von k autu, kde zamestnanec autobazáru otvoril kufor a vrazil mu o darčekom, ktoré mu mal predajca poskytnúť, a to autolekárničku, trojuholník a reflexnú vestu. Žalobca zistil, že s tým úverom nie je nič v poriadku iba minulý rok, keď začal riešiť so svojou manželkou financie a vtedy zistil, že tento úver nie je v poriadku, čo bolo niekedy v septembri alebo v októbri minulého roka. V tomto období on sa aj dozvedel o výške bezdôvodného obohatenia, nakoľko si sám laicky prepočítal, koľko na ten úver má zaplatiť a bolo to neprimerane veľa. V prípade, ak by vedel, že nemá platiť uvedené splátky, tak by uvedené splátky rozhodne neplatil a úver by nepreplatil.

11. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní poukázal na priam úžernický úrok, za ktorý boli žalobcovi zo strany žalovaného poskytnuté finančné prostriedky, keď táto úroková sadzba predstavovala výšku 49,632549 % ročne, čo rozhodne nezodpovedá úrokovým sadzbám, za ktoré boli v danom čase poskytované spotrebiteľské úvery (v priemere cca 15 % ročne), čo má za následok bezpoplatkovosť, resp. bezúročnosť predmetného spotrebiteľského úveru. Súčasne poukázal na to, že žalobca pri uzatváraní predmetnej úverovej zmluvy svoj prejav vôle smeroval výlučne k uzavretiu úverovej zmluvy za účelom financovania kúpy motorového vozidla, keď uvedená skutočnosť vyplýva aj zo samotnej kúpnej zmluvy motorového vozidla, v ktorej je kúpna cena rozčlenená na 2 položky, a to položku predstavujúcu platbu v hotovosti časti kúpnej ceny a zvyšná časť mala byť financovaná práve cez predmetný spotrebiteľský úver. Výška spotrebiteľského úveru dojednaná v úverovej zmluve je však podstatne vyššia, ako časť kúpnej ceny, ktorá mala byť prefinancovaná týmto spotrebiteľským úverom. Žalobca však neprejavil vôľu uzatvoriť úverovú zmluvu, ktorou by mali byť prefinancované aj ďalšie položky, tzv. ďalšie služby súvisiace s predajom ako príprava vozidla k predaju plus služba poistenie Carlife Garance 6*, modrá lekárnička, resp. hasiaci prístroj. Pokiaľ ide o lekárničku, resp. hasiaci prístroj, žalobca sa domnieval, že sa jedná o tzv. prezenty, resp. darčeky zo strany predajcu predmetného vozidla. Pokiaľ ide o „prípravu vozidla k predaju plus služba“, financovanie takejto služby považuje za zastieranie existencie poplatku za sprostredkovanie úveru, keď v rozhodnutí NS SR 3Sžo/19/2012 bolo vyslovené, že priame poplatky za sprostredkovanie sú v spotrebiteľských zmluvách neprípustné a následne dodávateľia finančných služieb tieto poplatky skryto preniesli do iných, tzv. reálnych odplatných služieb, ako je príprava vozidla k predaju. Uvedená služba však nie je ničím iným, iba skrytým vykrytím nákladov,

resp. poplatku za sprostredkovanie úveru. Navyše sa jedná o čisto fiktívne služby, keď tieto služby reálne vykonané vôbec ani neboli. Pokiaľ má byť v súvislosti s predajom motorového vozidla poskytnutý aj poistný produkt Carlife Garance 6*, tak z dôvodu vzájomnej prepojenosti kúpnej zmluvy a úverovej zmluvy, ktorou bola z časti financovaná kúpa motorového vozidla, sa jedná o vzájomne prepojené zmluvy, a tento náklad mal byť žalobcovi ako produkt ponúknutý a zahrnutý do nákladov súvisiacich so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Navyše ak by žalobca nepristúpil k akceptovaniu takéhoto poistného produktu, nespĺňal by podmienky na poskytnutie predmetného spotrebiteľského úveru. Na doplnenie poukázal na to, že predajca, t.j. spoločnosť AUTO DISCONT s.r.o., bola súčasne sprostredkovateľom úveru uzavretého medzi žalobcom a žalovaným. Taktiež poukázal na to, že žalobcovi nebola poskytnutá úverová zmluva a on z hľadiska vznesenej námietky premlčania zo strany žalovaného sa dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia iba v roku 2018 a z uvedeného dôvodu má za to, že nárok z bezdôvodného obohatenia nie je premlčaný.

12. Súd okrem výsluchu žalobcu vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v súdnom spise, pričom dospel k nasledujúcim skutkovým a právnym zisteniam. Dňa 05.11.2013 uzatvorila spoločnosť AUTO DISCONT s.r.o. v právnom postavení predávajúceho so žalobcom v právnom postavení kupujúceho kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol predaj automobilu Volkswagen Passat, VIN: WVWZZ3BZ4E123082, EČV: BB026CX za kúpnu cenu 4.479,-eur vrátane DPH. V zmysle časti „E“ - Kúpna cena a platobné podmienky mal žalobca ako kupujúci časť kúpnej ceny vo výške 493,8 eur zaplatiť v hotovosti pri podpise kúpnej zmluvy, zvyšná časť kúpnej ceny vo výške 3.985,2 eur mala byť predávajúcemu zaplatená prostredníctvom úveru na základe Zmluvy o úvere č. 13005427, uzatvorenej medzi kupujúcim a obchodnou spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s. na účet predávajúceho. V uvedený deň, t.j. 05.11.2013 uzatvoril žalobca v právnom postavení dlžníka so žalovaným konajúcim prostredníctvom spoločnosti AUTO DISCONT s.r.o., (t.j. predajcu motorového vozidla) úverovú zmluvu č. SUA 13/005427, predmetom ktorej bolo financovanie motorového vozidla Volkswagen Passat, variant Diesel 01-1.9 TDI Trendline, číslo karosérie (VIN): WVWZZ3BZ4E123082, vrátane prípadných doplnkových služieb poskytovaných dodávateľom k tomuto vozidlu. Celková výška úveru uvedeného v predmetnej úverovej zmluve predstavuje 4.444,20 eur, keď konečná cena vrátane všetkých ďalších účtovaných služieb predmetu financovania predstavuje 4.938,-eur vrátane DPH. Zo zmluvy ďalej vyplýva, že časť kúpnej ceny vozidla bola uhradená klientom v hotovosti pri podpise zmluvy vo výške 493,80 eur a klient pri podpise zmluvy zaplatil poplatok za poskytnutie úveru vo výške 148,14 eur. V uvedenej úverovej zmluve je uvedený účel poskytnutia úveru, a to úhrada ceny predmetu financovania, ročná úroková sadzba 49,632549 %, RPMN 66,30 % pri priemernej hodnote RPMN 22,96 % a celkových nákladov spotrebiteľa 6.997,09 eur, celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom vo výške 11.441,29 eur, výške mesačnej splátky 205,33 eur, s dátumom prvej mesačnej splátky 03.12.2013 a konečnej splatnosti úveru dňa 03.06.2018, pri celkovom počte splátok 55. Predmetný úver bol zabezpečený v zmysle bodu 5. Úverovej zmluvy Zmluvou o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k predmetu financovania, ktorá bola medzi žalobcom a žalovaným uzatvorená dňa 05.11.2013 a dohodou o zrážkach zo mzdy, Z daňového dokladu č. FVBV 1330_130024 zo dňa 05.11.2013 vyplýva, že spoločnosť AUTO DISCONT s.r.o., fakturovala žalobcovi cenu osobného automobilu Volkswagen Passat v celkovej cene 4.479,-eur, úhradu za prípravu vozidla k predaju, plus službu vo výške 191,-eur s DPH, Care Life Garance 6, vo výške 220,-eur, modrú lekárničku SR v cene 32,-eur a hasiaci prístroj v sume 16,-eur s DPH, keď tento daňový doklad podpísal okrem predávajúceho aj žalobca ako kupujúci. Časť fakturovanej sumy vo výške 493,80 eur bola platená v hotovosti a časť vo výške 4.444,20 eur bankovým prevodom. Z výpisov z internetbankingu žalobcu mal súd preukázané, že tento titulom predmetného úveru uhradil celkovo 46 splátok v celkovej výške 9.445,18 eur (205,33 eur x 46), a to platbami po 205,33 eur zúčtovanými dňa 15.04.2014, 05.05.2014, 05.06.2014, 04.07.2014, 05.08.2014, 05.09.2014, 03.10.2014, 05.11.2014, 05.12.2014, 07.01.2015, 06.02.2015, 06.03.2015, 07.05.2015, 15.06.2015, 15.07.2015, 07.08.2015, 07.09.2015, 09.11.2015, 07.12.2015, 05.01.2016, 15.02.2016, 04.03.2016, 05.04.2016, 05.05.2016, 13.06.2016, 12.07.2016, 23.08.2016, 05.10.2016, 10.11.2016, 05.12.2016, 09.01.2017, 10.04.2017, 10.04.2017, 06.06.2017, 06.07.2017, 05.08.2017, 12.09.2017, 05.10.2017, 07.11.2017, 18.12.2017, 11.01.2018, 05.02.2018, 05.03.2018, 05.04.2018, 04.05.2018 a 05.06.2018.

13. S poukazom na vyššie uvedené skutkové zistenia súd dospel k záveru, že predmetná úverová zmluva č. SUA 13/005427 uzatvorená dňa 05.11.2013 je zmluvou uzavretou podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z., pričom podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, ktorá je svojím charakterom typovou zmluvou na predtlačenom formulári obsahujúcou zmluvné podmienky,

ktorých obsah žalobca ako spotrebiteľ nemohol pri jej uzavretí ovplyvniť. Pokiaľ ide o postavenie žalobcu ako spotrebiteľa, súd vychádzal z toho, že samotný žalobca je v uvedenej zmluve, ako aj v súvisiacej kúpnej zmluve označený identifikačnými údajmi fyzickej osoby, keď je identifikovaný miestom trvalého bydliska, rodným číslom a číslom občianskeho preukazu.

14. Nakoľko sa žalobca v prejednávanej spore domáhal zaplata žalovanej sumy titulom bezdôvodného obohatenia, súd sa zaoberal otázkou vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného na úkor žalobcu. Predpokladom vzniku právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia je neoprávnené získanie majetkovej hodnoty jedným subjektom na úkor iného (bližšie porovnaj: Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občiansky zákoník I. § 1-459. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2008, 1176 s.). Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu, alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Pri posúdení predpokladov na vznik bezdôvodného obohatenia z neplatného právneho úkonu si súd musí vždy vyriešiť predbežnú otázku platnosti právneho úkonu, na základe ktorého sa plnilo (porovnaj rozhodnutie R 4/1988). Predpoklady vzniku bezdôvodného obohatenia preukazuje ten, ktorý sa vydania bezdôvodného obohatenia domáha.

15. V prejednávanej spore nebolo medzi stranami sporné, že žalobca v právnom postavení dlžníka uzatvoril predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere so žalovaným, za účelom financovania časti kúpnej ceny motorového vozidla značky Volkswagen Passat, keď v uvedenej kúpnej zmluve je uvedená celková kúpna cena automobilu vo výške 4.479,-eur, ktorá bola vo výške 493,80 eur zaplatená v hotovosti žalobcom a zvyšná časť vo výške 3.985,20 eur bola financovaná z úveru poskytnutého na základe predmetnej úverovej zmluvy. Predmetnú úverovú zmluvu uzatváral žalovaný v zastúpení predajcom predmetného motorového vozidla, t.j. spoločnosťou AUTO DISCONT s.r.o.. Zo samotnej kúpnej zmluvy vyplýva jednoznačne vôľa žalobcu uzatvoriť úverovú zmluvu so žalovaným za účelom financovania časti kúpnej ceny motorového vozidla. Keďže v predmetnej úverovej zmluve je uvedená iná výška spotrebiteľského úveru predstavujúca 4.444,20 eur oproti časti kúpnej ceny, ktorá mala byť financovaná na základe predmetného spotrebiteľského úveru (t.j. 3.985,20 eur), súd sa primárne zaoberal otázkou vzájomného vzťahu predmetnej úverovej zmluvy a kúpnej zmluvy. S poukazom na charakter predmetnej úverovej zmluvy súd túto posúdil v zmysle § 15 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách v znení neskorších predpisov v znení platnom a účinnom v čase uzavretia predmetných zmlúv, keď dospel k záveru, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere je dojednaná výhradne na financovanie zmluvy o kúpe konkrétneho tovaru, alebo poskytnutí konkrétnej služby, čo vyplýva jednak z časti „E“ Kúpna cena a platobné podmienky kúpnej zmluvy zo dňa 05.11.2013, podľa ktorej „časť kúpnej ceny vo výške 493,8 eur bola predávajúcemu zaplatená v hotovosti pri podpise tejto zmluvy, čo predávajúci podpisom na tejto zmluve potvrdzuje a zvyšná časť kúpnej ceny vo výške 3.985,2 bude predávajúcemu zaplatená prostredníctvom úveru na základe Zmluvy o úvere č. 13005427, uzatvorenej medzi kupujúcim a obchodnou spoločnosťou Home Credit Slovakia najneskôr do 7 dní odo dňa podpisu tejto zmluvy“, ako aj z bodu 2.1 úverovej zmluvy zo dňa 05.11.2013, podľa ktorého je „predmetom financovania podľa tejto zmluvy motorové vozidlo vrátane prípadných doplnkových služieb, poskytovaných dodávateľom k tomuto vozidlu...“. Zo samotného znenia predmetného bodu úverovej zmluvy potom jednoznačne vyplýva zjavný rozpor ohľadne predmetu financovania týmto úverom, keď poskytovateľovi úveru bol v čase koncipovania úverovej zmluvy s určitosťou zrejmý iba predmet financovania - motorové vozidlo (identické s motorovým vozidlom, ktoré je predmetom kúpy), avšak prípadný ďalší predmet financovania je už vyjadrený v rovine potenciality a nie istoty, keď úverová zmluva uvádza iba neurčito „prípadné (poznámka súdu: nie konkrétne) doplnkové služby“, čo je vo vzťahu k priemernému spotrebiteľovi spôsobilé vyvolať mylnú domnienku v tom zmysle, že keď si nič ďalšie nekupuje/neobjednáva, tak za nič ďalšie platiť nebude. Tieto služby, ak by o ne kupujúci prejavil skutočný záujem, by mu však museli byť v čase koncipovania úverovej zmluvy už známe a z hľadiska určitosti predmetu financovania v úverovej zmluve aj popísané. V intenciách načrtnutého potom predajca (ktorý bol súčasne sprostredkovateľom úveru v čase prípravy zmluvy) v čase koncipovania zmluvy potenciálne pripúšťa aj prípadné financovanie ďalších služieb/produktov, avšak pri stanovení výšky úveru už fakticky prezentuje vedomosť o ich konkrétnej výške, ako aj o tom, že ich žalobca akceptuje. V súvislosti so zmluvou o viazanom spotrebiteľskom úvere súd iba na zdôraznenie poukazuje na to, že pri zmluvách, ktoré tvoria obchodný celok je veriteľom tretia osoba, ktorá využíva služby predávajúceho tovaru alebo poskytovateľa služieb pri uzatváraní alebo príprave zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Z okolností posudzovaného prípadu možno potom vyvodiť, že predmetná kúpna zmluva a predmetná

zmluva o spotrebiteľskom úvere tvoria na základe žalobcom prejavenej vôle jeden obchodný celok a sú od seba podľa § 52a ods. 2 Občianskeho zákonníka navzájom závislé. Pokiaľ ide o rozdiel výšky časti kúpnej ceny, ktorou mala byť financovaná kúpa predmetného motorového vozidla a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru, tento predstavuje cenu doplnkových tovarov, resp. služieb. Podľa faktúry č. FVBB 1330_130024 vystavenej dňa 05.11.2013 majú byť týmito doplnkovými službami, resp. tovarmi „príprava vozidla k predaju, plus služby“ v cene 191,-eur s DPH, služba „Carlifé Garance 6*“ v sume 220,-eur s DPH, „modrá lekárnička SR“ v sume 32,-eur s DPH a „hasiaci prístroj“ v sume 16,-eur s DPH, t.j. plnenia v celkovej výške 459,-eur s DPH. Z výpovede žalobcu vyplynulo, že on nemal záujem o poskytnutie služby - príprava vozidla k predaju + služba, ani o službu Carlifé Garance 6*, a v súvislosti s modrou lekárničkou SR a hasiacim prístrojom jemu malo byť zo strany predajcu povedané, že toto má ako darček od predajcu motorového vozidla. Z výpovede žalobcu, ako aj z čestného prehlásenia Ladislava Végha zo dňa 14.08.2019 mal súd preukázané, že spoločnosť AUTO DISCONT s.r.o. zneužila proces uzatvárania kúpnej zmluvy, resp. zmluvy o úvere, kde vystupovala ako zástupca žalovaného a z dôvodu niekoľko hodín trvajúceho procesu schvaľovania úverovej zmluvy a prípravy podkladov na predaj motorového vozidla využila dôveru žalobcu v to, že podklady súvisiace s predajom motorového vozidla a financovaním časti kúpnej ceny motorového vozidla sú v súlade s vôľou prejavenu žalobcom a predložila žalobcovi (ale aj minimálne ďalšej jednej osobe Z. Y.) na podpis také zmluvy, ktoré neboli súladné s prejavom vôle žalobcu ohľadne očakávaného obsahu týchto zmlúv. Pravdivosť výpovede žalobcu, ako aj čestného vyhlásenia Z. Y. navyše podporuje ten fakt, že predmetom financovania mali byť okrem financovania časti kúpnej ceny motorového vozidla, aj tzv. doplnkové služby označené vo faktúre č. FVBB 1330_130024, t.j. príprava vozidla k predaju + služba, keď v žiadnom listinnom dôkaze obsiahnutom v súdnom spise nie je popis tejto „služby“. Z názvu tejto služby skôr vyplýva, že sa jedná o činnosť smerujúcu k tomu, aby bolo motorové vozidlo pripravené na prevzatie zo strany kupujúceho. V načrtnutom kontexte sa potom táto „služba“ javí ako služba, ktorú bol povinný v súvislosti s predajom zabezpečiť samotný predávajúci bez toho, aby o to kupujúci za uvedenú odplatu požiadal (resp. musel požiadať) a vykazuje charakter iluzórneho plnenia, ktoré má financovať spotrebiteľ. Z kúpnej zmluvy totiž nevyplýva skutočnosť, že kupujúci napriek deklarovanému zlému technickému stavu vozidla mal záujem o vykonanie nejakých opráv, keď z kúpnej zmluvy vyplýva, že na motorovom vozidle pred jeho kúpou bola vykonaná skúšobná jazda. Pokiaľ ide o produkt Carlifé Garance 6*, tak v listinných dôkazoch predložených súdu sa nenachádza žiadny popis tohto produktu/služby, keď samotný žalobca sa vyjadril, že nemá vedomosť o predmete tohto produktu. V intenciách uvedených záverov sa potom javí vierohodným aj tvrdenie žalobcu, že aj ďalšie 2 tovary súvisiace s tzv. doplnkovými službami, a to modrá lekárnička SR a hasiaci prístroj, boli žalobcovi prezentované zo strany predajcu ako bezodplatné plnenia. Z uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že úverová zmluva je v časti čo do poskytnutia úveru prevyšujúceho časť kúpnej ceny motorového vozidla, ktorá mala byť financovaná týmto úverom, neplatný právny úkon z dôvodu nedostatku vôle žalobcu uzavrieť úverovú zmluvu na financovanie týchto ďalších produktov, a to v zmysle § 37 v spojení s § 41 Občianskeho zákonníka. Z vyššie uvedených dôvodov sa súd potom stotožnil s právnou argumentáciou žalobcu, že v predmetnej úverovej zmluve je nesprávne uvedená celková výška spotrebiteľského úveru, keď v uvedenej úverovej zmluve je uvedená výška úveru 4.444,20 eur, pričom správne mala byť uvedená výška úveru 3.985,20 eur, čo má v zmysle § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. za následok, že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Nesprávne uvedená výška úveru má súčasne vplyv na výšku RPMN uvedenú v zmluve, keď táto výška je uvedená chybné v neprospech spotrebiteľa, nakoľko je prepočítaná na výšku úveru vo výške 4.444,20 eur, keď správne mala byť prepočítaná na výšku úveru 3.985,20 eur a predstavovať údaj 76,13 %, čo taktiež v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) v spojení s § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. má za následok, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov. Súd súčasne poukazuje na nesúlad odplaty za poskytnutý úver so zákonom, keď výška dojednanej odplaty (11.441,29 eur) dosahuje 2,87-násobok výšky poskytnutého úveru vychádzajúc z výšky poskytnutého úveru 3.985,20 eur. Z uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že odplata dojednaná v predmetnej zmluve o úvere je rozporná s § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení platnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy, pretože rozhodne podstatne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch.

16. Bez ohľadu na vyššie uvedené súd preskúmal aj súlad výšky dojednaných zmluvných úrokov s dobrými mravmi, keď poukazuje na to, že Občiansky zákonník ani iný právny predpis neobsahujú legálnu definíciu pojmu dobré mravy, avšak právna teória a ustálená súdna prax pod týmto pojmom rozumie pravidlá morálneho charakteru všeobecne platné v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie, pričom tieto pravidlá ako súhrn

určitých etických a kultúrnych noriem spoločnosti sú všeobecne uznávané a je daný všeobecný záujem na ich rešpektovaní (viď rozsudok KS v Žiline, č.k. 8Co/596/2014-76 zo dňa 23.02.2015). Súd poukazuje na to, že žalovaný poskytoval predmetný úver za úrokovú sadzbu vo výške 49,632549 % ročne, čo predstavuje 3,27-násobne vyššiu úrokovú sadzbu, ako obvyklá úroková miera pre obdobné typy úverov, t.j. spotrebiteľské úvery od jedného roka do piatich rokov, ktorá v danom čase predstavovala výšku 15,18 % ročne, čo má za následok, že výška úroku bola dojednaná v rozpore s dobrými mravmi, čo však bez ďalšieho nemalo vplyv na platnosť úverovej zmluvy ako celku.

17. Vzhľadom na to, že žalovanému vznikol nárok na vrátenie peňažných prostriedkov iba vo výške poskytnutej istiny, t.j. vo výške 3.985,20 eur a žalobca titulom predmetného úveru zaplatil žalovanému celkovo sumu 9.445,18 eur, vznikol žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré predstavovalo zaplatené splátky úveru po splatení samotnej istiny úveru.

18. S poukazom na vznesenú námietku premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia súd dospel k záveru, že nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia ohľadne splátok prevyšujúcich istinu úveru zaplatených do 04.02.2016, je premlčaný z dôvodu uplynutia 2-ročnej subjektívnej lehoty prezumovanej § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za 2 roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, a kto sa na jeho úkor obohatil (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za 3 roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). V prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia zákon teda ustanovuje 2-ročnú subjektívnu a 3-ročnú, resp. 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, pričom ich vzájomný vzťah je taký, že pokiaľ skončí plynutie jednej z nich a dôjde k vzneseniu námietky premlčania, premlčané právo nemožno oprávnenému priznať. Objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne (fakticky) došlo, a to bez ohľadu na to, či oprávnený o ňom vedel, alebo nevedel. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Keďže oprávnený sa o bezdôvodnom obohatení nemôže dozvedieť skôr, ako vzniklo, ani subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr, ako objektívna. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutočnosť, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o takýchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. Oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, keď získa znalosť tých skutkových okolností, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie. V prejednávanom spore začala plynúť subjektívna doba na uplatnenie nároku odo dňa, kedy žalobca zaplatil jednotlivé plnenia v súvislosti s existujúcou úverovou zmluvou nad rámec toho, na čo bol povinný (t.j. nad rámec poskytnutej istiny úveru). Pokiaľ žalobca tvrdil, že on sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel až v septembri, resp. októbri minulého roka (2018), keď si laicky prepočítal výšku odplaty a zdalo sa mu, že so zmluvou nie je niečo v poriadku, súd túto argumentáciu nepovažuje za dôvodnú, nakoľko žalobca si v súdnej veci uplatňoval nároky nielen zo skutkových dôvodov (nedostatok jeho vôle uzavrieť úverovú zmluvu s výškou úverovej istiny prevyšujúcou doplatok kúpnej ceny), ale aj z dôvodu právnych väd zmluvy, keď v čase uzavretia zmluvy platila právna úprava, podľa ktorej sa úver považoval za bezúročný a bez poplatkov v prípade absencie vymedzených náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, resp. neprimeranosti odplaty za poskytnutý úver a vedomosť o tejto úprave sa u žalobcu predpokladá a nemožno ju nijako vyvrátiť. Navyše je potrebné poukázať na to, že aj z tvrdenia samotného žalobcu vyplynulo, že on mal vedomosť aké splátky má platiť a tieto aj splácal až do 05.06.2018, z čoho vyplýva, že žalobca mal už v čase uzavretia zmluvy predstavu o „cene“ predmetného úveru, keď túto (každou ďalšou zaplatenou splátkou zvyšujúcou sa cenou) nenamietal, napriek tomu, že už z jeho konania bolo zrejmé, že má vedomosť o tom, koľko na úver v čase platenia novej splátky predtým zaplatil. Sám uviedol, že si laicky prepočítal, koľko na úver musí zaplatiť. Z uvedeného potom vyplýva, že do sféry jeho mentálnej dispozície sa dostali podstatné skutočnosti ohľadne posúdenia neprimeranej odplaty už v čase uzavretia úverovej zmluvy. Tvrdenie žalobcu, že si subjektívne uvedomil, že úver nie je v poriadku, až keď si sám laicky prepočítal výšku neprimerane veľkej odplaty v roku 2018, nie je a nemôže byť rozhodné. Akceptovanie takejto konštrukcie by viedlo k tomu, že oprávnený subjekt by mohol podmieňovať vznik plynutia subjektívnej premlčacej doby nevedomením si relevantných skutočností, ktoré sa objektívne dostali do sféry jeho mentálnej dispozície, napriek tomu, že tieto skutočnosti mu boli známe, ale on k ich

následnej myšlienkovej analýze nepristúpil. Uvedené rozhodné skutočnosti sa však dostali do sféry jeho dispozície už tým, že po uzavretí predmetnej úverovej zmluvy (aj keby mu predmetná úverová zmluva nebola fakticky poskytnutá) získal potrebné údaje zo štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere, prípadne zo zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva č. SUA 13/005427, keďže ako už bolo uvedené, napriek tomu, že mu predmetná úverová zmluva nemala byť poskytnutá, údaje uvedené v súvisiacich dokladoch (ktoré mu boli predložené) boli pre neho dostatočné na zistenie neprímerane vysokej odplaty za poskytnutý úver, čo ho následne viedlo k zvoleniu si právneho zástupcu a podaniu žaloby na súd. Nemožno potom akceptovať názor, že subjektívna premlčacia doba v uvedenom prípade začala plynúť vtedy, keď sa veriteľ (žalobca) rozhodne „zamyslieť“ nad súladom úverovej zmluvy s hmotným právom a bez uvedenej analýzy údaje, ktoré sú mu reálne dostupné mentálne nespracuje. Keďže potom na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie na základe neplatnosti časti úverovej zmluvy a s tým súvisiacej bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru, ako aj rozporu dojednanej odplaty s § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, toto si žalobca mohol uplatniť odo dňa vyplatenia finančných prostriedkov, zakladajúceho vznik nároku podľa § 451 Občianskeho zákonníka. Pri postupnom pokračujúcom získavaní majetkových hodnôt bolo potrebné z hľadiska premlčania za samostatné nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia považovať jednotlivé zaplatené splátky, ktoré žalobca plnil titulom predmetného spotrebiteľského úveru. Potom, ako bola splatená istina predmetného spotrebiteľského úveru, na uplatnenie každého takéhoto nároku začala podľa názoru súdu plynúť premlčacia doba osobitne. Istina poskytnutého úveru vo výške 3.985,20 eur zodpovedá 19 celým splátkam po 205,33 eur a časti 20. splátky vo výške 83,93 eur, ktorá bola zaplatená dňa 05.01.2016. Keďže žaloba bola tunajšiemu súdu v prejednávanej spore doručená dňa 04.12.2018, sú všetky splátky do 04.12.2016 zaplatené žalobcom žalovanému premlčané (jedná sa o časť splátky zaplatenej dňa 05.01.2016 vo výške 121,40 eur a splátky v plnej výške, t.j. vo výške 205,33 eur, zaplatenej dňa 15.02.2016, 04.03.2016, 05.04.2016, 05.05.2016, 13.06.2016, 12.07.2016, 23.08.2016, 05.10.2016 a 10.11.2016), t.j. splátky v celkovej výške 1.969,37 eur, ohľadne ktorých uplynula 2-ročná premlčacia doba od 05.01.2018 (t.j. časť splátky vo výške 121,40 eur) do 10.11.2018 (t.j. splátky zaplatené v plnej výške od 15.02.2016 do dňa 10.11.2016), sú premlčané.

19. Na základe uvedeného súd priznal žalobcovi sumu 3.490,61 eur, ktorá predstavuje úhradu 17 splátok úveru zaplatených od 05.12.2016 do 05.06.2018, a vo zvyšnej časti (t.j. v časti čo do zaplattenia sumy 1.969,37 eur) žalobu zamietol.

20. Pokiaľ žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu tvrdil, že k premlčaniu dlhu došlo už dňa 08.09.2017, keď vychádzal z toho, že žalobca mal uhradiť istinu poskytnutého úveru už dňa 08.09.2015 túto skutočnosť nijakým spôsobom nepreukázal, a ani bližšie nevysvetlil, keď tvrdenie žalobcu podložené dokladmi o vykonaní úhrad jednotlivých splátok úveru neučinil sporným. Z uvedených dôvodov súd pri posúdení termínu splatenia istiny úveru vychádzal z listinných dôkazov (pohybov na účte žalobcu), ktoré predložil žalobca.

21. Pokiaľ žalovaný v spore namietal porušenie čl. 47 Ústavy SR tým, že bol zo strany súdu „nútený“ predložiť listinné dôkazy, ktoré mal predložiť žalobca v rámci unesenia dôkazného bremena, súd poukazuje na to, že podľa tvrdení žalobcu predmetnou úverovou zmluvou nedisponoval, a keďže samotný žalovaný touto zmluvou disponoval, súd s poukazom na charakter sporu, ktorým je spotrebiteľský spor, a v konaní nebol preukázaný opak, t.j. že by žalobca disponoval predmetnými listinnými dôkazmi, vyzval žalovaného, aby v rámci edičnej povinnosti predložil súdu predmetné listiny, ktorými disponoval (viď § 189 CSP). Žalovaný týmto nenahrádzal unesenie dôkazného bremena žalobcu, keď žalobca bol v konaní aktívny a súdu predložil doklady preukazujúce existenciu predmetného úverového vzťahu.

22. Súd súčasne priznal žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.490,61 eur od 29.11.2018 až do zaplattenia. Pokiaľ ide o počiatok omeškania, súd poukazuje na to, že žalovaný bol zo strany žalobcu vyzvaný na vydanie nároku z bezdôvodného obohatenia výzvou doručenou žalovanému dňa 23.11.2018, v ktorej v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka stanovil žalovanému lehotu na vydanie bezdôvodného obohatenia do 28.11.2018. Keďže žalovaný v stanovenej lehote bezdôvodné obohatenie nevydal, dostal sa do omeškania s plnením peňažného dlhu odo dňa nasledujúceho po tomto dni, t.j. od 29.11.2018. Pokiaľ ide o výšku úroku z omeškania, súd poukazuje na to, že výška úrokov z omeškania je súladná so všeobecne záväzným právnym predpisom, keď podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v platnom a účinnom znení predstavuje sadzba úroku z omeškania výšku o 5 percentuálnych bodov

vyššiu, ako je základná úroková sadzba ECB, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného záväzku, keď základná úroková sadzba platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného záväzku predstavovala 0,00% ročne).

23. O náhrade trov konania súd rozhodol s poukazom na § 255 ods. 2 CSP tak, že priznal žalobcovi, ktorý mal v spore prevažný úspech (žalobca mal v spore úspech v časti čo do zaplatenia istiny vo výške 3.490,61 eur s príslušným úrokom z omeškania), právo na náhradu trov konania voči žalovanému, ktorý mal v spore úspech v pomerne menšej časti (žalovaný mal v spore úspech v časti čo do zaplatenia sumy 1.969,37 eur spolu s príslušným úrokom z omeškania, ohľadne ktorej súd žalobu zamietol). Keďže žalobca bol vo vzťahu k žalovanému úspešný v rozsahu 63,93 % predmetu konania a neúspešný v rozsahu 36,07 % predmetu konania (pri zohľadnení pomeru výšky pôvodne uplatnenej istiny s príslušnými úrokmi z omeškania a časti istiny s príslušnými úrokmi z omeškania, ohľadne ktorej súd žalobu zamietol), súd priznal žalobcovi právo na pomernú náhradu trov konania v rozsahu 27,86 %, čo predstavuje rozdiel úspechu žalobcu vo výške 63,93 % predmetu konania a neúspechu žalobcu v rozsahu 36,07 % predmetu konania. O výške trov konania bude rozhodnuté v samostatnom uznesení Okresného súdu Ružomberok.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti rozsudku súdu prvej inštancie možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresnom súde Ružomberok písomne v 3 vyhotoveniach.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods.1,2 CSP) - a) ktorému súdu je určené, b) kto ho robí, c) ktorej veci sa týka, d) čo sa ním sleduje, e) podpis, a ak ide o podanie urobené v prebiehajúcim konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania - uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 ods.1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods.3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na uskutočnenie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.